

Έργο του Β. Σπεράντζα

Ύψεις της Εκφραστικής Ωριμότητας

ΓΙΑ εικαστικές δημοσκοπήσεις μιλούσαμε απ' εδώ πριν μια εβδομάδα, με αφορμή τέσσερις εκθέσεις νεότερων καλλιτεχνών σε κεντρικές γκαλερί. Αν πράγματι η κοινωνική αποδοχή κάποιων εκφραστικών τάσεων και των συνακόλουθων μηνυμάτων είναι ένας ευρύτερος ιδεολογικός δείκτης, ας συνεχίσουμε μ' αυτό το επίκαιρο πνεύμα την περιδιάβαση και μερικών άλλων πρόσφορων εκθέσεων. Σε γνωστές γκαλερί κι αυτές:

ο Μηνάς στην «Αίθουσα Τέχνης Αθηνών», η Αθήνα Παπακωνσταντίνου στο «Κέντρο Τέχνης Τούντα», ο Δ. Ράτσικας στο «Τιτάνιου» και ο Β. Σπεράντζας στη «Ζουμπούλακη». Έγκυροι καλλιτέχνες όλοι τους, εγγίζοντας την

ολοκλήρωση της προσωπικής τους εκφραστικής άποψης και συμμετέχοντας, μαζί μ' άλλους, στη διατύπωση των αξιών της ζωγραφικής γενιάς που σιγά - σιγά γίνεται η κυρίαρχη στην ελληνική τέχνη.

Ο Μηνάς συνεχίζει το κλίμα που μας συνήθισε εδώ και μερικά χρόνια, την μυθολογική δηλ. ατμόσφαιρα (συμπλεγμα-

Του:
ΧΑΡΗ ΚΑΜΠΟΥΡΙΔΗ

τα ανθρώπων και ζώων) που αναδύεται από μια φευγαλέα, πινελιά. Δεν πρόκειται για εξπρεσιονισμό πάντως, όσο για μια νεορομαντική ζωγραφική, μέσα και πέρα απ' την τρανσβαγκάρντιά στην οποία τυπικά καταχωρείται. Πειστικά έργα, τα πιο προσωπικά του ως τώρα, - διαπερασμένα από μια πίκρα που ξεπερνά τα εξωτερικά γνωρίσματά τους.

Ο Ράτσικας συνεχίζει δυστυχώς να εμφανίζει δύο παράλληλες προβληματικές που δεν κατορθώνει ακόμη να συνθέσει. Απ' την μια, την καθαρόαιμα εξπρεσιονιστική ζωγραφική του, στο κλίμα των πρωτεργατών της αρχής του αιώνα, αλλά με πολλή αξιοσύνη, αναμφίβολα. Απ' την άλλη, μιλά στα κείμενά του για μια επιστημονική αισθητική (εννοεί αυτήν των κομπιούτερ και της φυσιολογίας), την οποία διδάσκει στο Παν/μιο και σύμφωνα με την οποία φτιάχνει τα (εξπρεσιονιστικά...) έργα του! Είναι κρίμα. Ο Ράτσικας είναι ζωγράφος σπάνιων ικανοτήτων, το δείχνουν άλλωστε όσα έργα του, ξεφεύγουν απ' τα χαλινάρια της προσυμφωνημένης αισθητικής και βγάζουν στην επιφάνεια ένα απρόδλεπτης ομορφιάς θέαμα. Φοβάμαι ότι από έκθεση σε έκθεση καταναλώνει μόνος του τις ευκαιρίες να ολοκληρώσει την εικαστική του έκφραση και στερεί τη γενιά του, από έναν πρώτης γραμμής ζωγράφο.

Η Παπακωνσταντίνου, μ' ένα έξοχο παρελθόν στις περφόμανς και με μια περιορισμένη, μάλλον, επίδοση στη ζωγραφική του τελέρου, δείχνει τώρα μια πολύ αξιόλογη γλυπτική. Δεισιδαιμονικά έργα, με έντονα τα γνωρίσματα της πρωτογονικής τέχνης και με σαφέστατες αναφορές σε σύμβολα γυναικείας γονιμότητας. Μια δυναμική παρουσία, οπωσδήποτε, που φαίνεται να πηγάζει από διωγμένα συναισθήματα.

Τα ίδια σύμβολα αλλά σε διαφορετικές διατυπώσεις συναντάμε και στη ζωγραφική του Σπεράντζα. Γυναικείες σ' εσωτερικούς χώρους, καθρέφτες, κομοδινάκια, θηλυκός εγωκεντρισμός σε μια υπερρεαλιστική διάσταση. Το ηθογραφικό στοιχείο που υπάρχει στον αναλόγου αφετηρίας Φασανό, εδώ γίνεται μυθολογικό. Βιωμένη, κατά τα φαινόμενα, ατμόσφαιρα, καλοφτιαγμένα έργα, όσο κι αν ακόμη περιμένουμε απ' αυτόν τον καλλιτέχνη κάποια προχωρήματα που μπορούν να βγουν μέσα απ' τον κόσμο του.